

- b) Czy – w wypadku gdy uregulowanie, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem pojęcia „wymóg” – na przeszkodzie jego przyjęciu przez administrację gminy stoi art. 14 pkt 5 dyrektywy 2006/123, czy też – w wypadku gdy uregulowanie to jest objęte zakresem pojęcia „system zezwoleń” – na przeszkodzie przyjęciu takiego uregulowania przez administrację gminy stoją art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123?
- 6) Czy uregulowanie, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem stosowania art. 34–36 TFUE lub art. 49–55 TFUE, a jeśli tak, to czy znajdują zastosowanie wyjątki dopuszczone przez Trybunał, o ile przesłanki ich stosowania są spełnione w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Alicante (Hiszpania) w dniu 21 stycznia 2016 r. – Manuel González Poyato y Ana Belén Tovar García/Banco Popular Español S.A.

(Sprawa C-34/16)

(2016/C 136/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Manuel González Poyato y Ana Belén Tovar García

Strona pozwana: Banco Popular Español S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, w odniesieniu do umowy kredytu zawartej pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem zawierającej wcześniej ustaloną klauzulę, która nie była przedmiotem indywidualnych negocjacji dotyczącą ograniczenia spadku zwykłej, umownej stawki odsetek (klauzula dolnego progu), która została włączona do umowy w sposób nie do końca jasny i zrozumiały dla konsumenta tak, iż sąd uznaje ją za nieuczciwą, jest zgodna z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich taka wykładnia pojęcia „nie będą wiążące”, zgodnie z którą stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiej klauzuli przez sąd może wiązać się z tym, że świadczenia spełnione w przeszłości przez konsumenta na rzecz przedsiębiorcy w wyniku zastosowania tej klauzuli nie zostaną mu zwrócone?
- 2) Czy w przypadku uznania wykładni opisanej powyżej za zgodną z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 jest zgodna z zawartym w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 pojęciem „stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków” taka wykładnia, jak opisana powyżej, w zakresie skutków wynikających ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru klauzuli takiej, jak opisana?
- 3) Czy w przypadku uznania powyższych wykładni za niezgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 zawsze jest sprzeczne z „wymogami dobrej wiary” włączenie do umowy zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem klauzul określających główny przedmiot umowy, które zredagowane są w sposób niewystarczająco jasny i zrozumiały, czy też należy oceniać takie naruszenie zasady dobrej wiary biorąc pod uwagę inne okoliczności? Jakże, w tym ostatnim przypadku, okoliczności powinien wziąć pod uwagę sąd krajowy, aby uznać, iż zasada dobrej wiary nie została naruszona, gdy stwierdzi istnienie klauzuli określającej główny przedmiot umowy, która została zredagowana w sposób niezbyt jasny i mało zrozumiały? Czy, w szczególności, można do tych okoliczności zaliczyć istnienie uregulowania krajowego o randze ustawy albo rozporządzenia, które uznaje, w sposób abstrakcyjny, ten rodzaj „klauzul dolnego progu” za zgodny z prawem?

- 4) Czy w ramach postępowania takiego, jak niniejsze, które zostało wszczęte wskutek indywidualnego powództwa w celu stwierdzenia nieważności nieprzejrzystej „klauzuli dolnego progu” jest zgodna z pojęciem „nie będą wiążące dla konsumenta” zawartym w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 taka wykładnia, która ogranicza zwrot kwot uiszczonych przedsiębiorcy przez konsumenta na podstawie przywołanej klauzuli, która została uznana przez sąd za nieuczciwą, gdzie podstawą tej wykładni jest ryzyko poważnych konsekwencji dla ekonomicznego porządku publicznego, jeżeli wyrok wydany przez sąd nie wywołuje skutków powagi rzeczy osądzonej dla innych konsumentów znajdujących się w takiej samej sytuacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen (Belgia) w dniu 25 stycznia 2016 r. – Argenta Spaarbank NV/Belgische Staat

(Sprawa C-39/16)

(2016/C 136/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Argenta Spaarbank NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 198 pkt 10 WIB92 w brzmieniu obowiązującym dla lat podatkowych 2000 i 2001 narusza art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich ⁽¹⁾, w zakresie w jakim stanowi on, że odsetki nie są uważane za koszty uzyskania przychodu do wysokości równej kwocie dywidend podlegających zwolnieniu na podstawie art. 202–204 WIB92, otrzymanych przez spółkę z udziałów, których w chwili zbycia nie posiadała nieprzerwanie przez okres co najmniej jednego roku, bez rozróżnienia, czy wskazany ciężar odsetek ma związek z udziałem (lub jego finansowaniem), z którego zostały pobrane dywidendy podlegające zwolnieniu?
- 2) Czy art. 198 pkt 10 WIB92 w brzmieniu obowiązującym dla lat podatkowych 2000 i 2001 stanowi przepis mający na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, a jeśli tak, to czy w tym wypadku art. 198 pkt 10 WIB92 wykracza poza miarę konieczną do zapobiegania oszustwom i nadużyciom, w zakresie w jakim stanowi on, że odsetki nie są uważane za koszty uzyskania przychodu do wysokości równej kwocie dywidend podlegających odliczeniu na podstawie art. 202–204, otrzymanych przez spółkę z udziałów, których w chwili zbycia nie posiadała nieprzerwanie przez okres co najmniej jednego roku, bez rozróżnienia, czy wskazany ciężar odsetek ma związek z udziałem (lub jego finansowaniem), z którego zostały pobrane dywidendy podlegające odliczeniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. L 225, s. 6.